

ΤΟ ΦΩΤΟΔΕΝΤΡΟ ΚΑΙ Η ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΟΜΟΡΦΙΑ
(1971)

ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Πρέπει να 'ταν των Βαΐων τ' ουρανού επειδή και τα πουλιά κατέ-
βαιναν μ' ένα κλαδάκι πράσινο στο ράμφος και στον ύπνο μου
'Ενα κορίτσι δίχως λόγο είχε σταθεί κι άφηνε το μπλουζάκι του ξε-
κούμπωτο
Γυαλί στο φως και μέσα του πλακάκια της κουζίνας όσο το μάτι μου
έπαιρνε ανεμίζοντας τούλια μια κορμοστασιά διπλή απ' το σπίτι
σε ύψος με τα δάχτυλα στο πόμολο το αόρατο
Νταγκ λάμψη αέρας νταγκ λάμψη αέρας ασταμάτητα Όπως
ύστερα που κάποιος άγιασε και τα καινούρια φαίνονται κι εκείνα σαν
παλαιά
Και τα παιδιά που γύριζαν από το πετροκάραβο με τα χταπόδια κι οι
γυναίκες απ' το ελαιοτριβείο κι η φωνή του γαιδάρου ξημερώματα
πάνω από τα μποστάνια πόσα χρόνια πόσους αιώνες
«Αναντάμ μπαμπαντάμ» έλεγε η μάνα μου και το χέρι της το αρθρι-
τικό σταματούσε σαν φύλλο της μπεγκόνιας
Τέλος Κι οι μνήμες παν κι αυτές πίσω απ' τα πράγματα να τα προ-
φτάσουν Όπου τα παλαιά φαίνονται πάλι κι εκείνα σαν καινούρια
Θρυλική θα μείνει στους μεταγενέστερους η μέρα που κανείς δεν
είπε να βαρυκομήσει αλλ' οργιές ανοιχτά στα φυλλώματα φέγγα-
νε στιλπνά λεμόνια ηλίσκοι των αιθέρων.

Η ΚΟΡΗ ΠΟΥ 'ΦΕΡΝΕ Ο ΒΟΡΙΑΣ

Σε μεγάλη απόσταση μέσα στην ευωδιά του дуόσμου αναλογίστηκα
που πάω κι είπα για να μη μ' έχει του χεριού της η ερημιά να
βρω εκκλησάκι να 'χω να μιλήσω.
Η βοή απ' το πέλαγος μου 'τρωγε σαν την αίγα μαύρο σωθικό και
μου άφηνε άνοιγμα ολόενα πιο καλεστικό στις Ευτυχίες Όμως τι-
ποτα κανείς
Μόνο πύρωνε τριγύρω της αγριελιάς η μαντοσύνη
Κι όλη στο μάκρος της αφρόσκονης έως ψηλά πάνω από το κε-
φάλι μου η πλαγιά χρησιμολογούσε και σισύριζε με τρεμίσματα
μωβ μυριάδες και χερουβικά εντομάκια Ναι ναι συμφωνούσα οι
θάλασσες αυτές θα εκδικηθούνε Μια μέρα οι θάλασσες αυτές θα
εκδικηθούνε
'Όπου απάνου κει από τον ερειπιώνα της αποσπασμένη φάνη-
κε να κερδίζει σε ύψος κι όμορφη που δε γίνεται άλλο μ' όλα τα
χούγια των πουλιών στο σεισμό της η κόρη που 'φερνε ο Βοριάς
κι εγώ περίμενα
Κάθε οργιά πιο μπρος με το που απίθωνε στηθάκι να του αντιστα-
θεί ο αέρας κι από μια τρομοκρατημένη μέσα μου χαρά που ανέβαι-
νε ως το βλέφαρο να πεταρίσει
Άι θυμοί κι άι τρέλες της πατρίδας!
Σπούσαν πίσω της αφάνες φως κι άφηναν μες στον ουρανό κάτι σαν
άπιαστα του Παραδείσου σήματα
Πρόκανα μια στιγμή να δω μεγαλωμένη τη διχάλα των ποδιών κι
όλο το μέσα μέρος με το λίγο ακόμη σάλιο της θαλάσσης Όστε-
ρα μου 'ρθε η μυρωδιά της όλο φρέσκο ψωμί κι άγρια βουνίσια
γιάμπολη
'Εσπρωξα τη μικρή ξύλινη πόρτα και άναψα κερι Που μια ιδέα μου
είχε γίνει αθάνατη.

ΔΗΛΟΣ

Όπως βουτώντας άνοιγε τα μάτια κάτω απ' το νερό να φέρει
σ' επαφή το δέρμα του μ' εκείνο το λευκό της μνήμης που τον κυνη-
γούσε (από κάποιο χωρίο του Πλάτωνα)
Ολοΐσια μέσα στην καρδιά του ήλιου με την ίδια κίνηση περνούσε
κι άκουγε να ορθώνει πέτρινο λαιμό και να βρυχιέται ο αθώς του
εαυτός ψηλά πάνω απ' τα κύματα
Κι όσο να βγει στην επιφάνεια πάλι του άφηνε καιρό η δροσιά να
σύρει κάτι από τα σωθικά του ανιάτο στα φύκια και τις άλλες ομορ-
φιές απ' τα ύφαλα
Έτσι που να μπορέσει τέλος να γυαλίσει μέσα στο αγαπώ καθώς που
γυάλιζε το φως το θεϊκό μέσα στο κλάμα του νεογέννητου
Και αυτό θρυλούσε η θάλασσα.

ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Έφερνα γύρους μες στον ουρανό και φώναζα
Με κίνδυνο ν' αγγίξω μια ευτυχία
Σήκωσα πέτρα και σημάδεψα μακριά
Μιλημένη από τον ήλιο η Μοίρα
Έκανε πως δεν έβλεπε
Και το πουλί του κοριτσιού πήρ' ένα ψίχουλο θαλάσσης
και αναλήφτη.

ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΕΣ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

I

Μετατόπιζε το αγριοπούλι πιτ-πιτ πάνω στους βράχους την αλήθεια
Μες στις γούβες τ' αρμυρό νερό τλιπ-τλιπ όλο τσιμπολογούσε Κά-
τι κάτι Κάτι πρέπει οπωσδήποτε να υπάρχει
Μα την πίστη μου άγιασα να περιμένω Πέταξα γένη καλογερικό
που όλο χαίδεμα κι έξυνα Κάτι κάτι Κάτι άλλο να βρεθεί
Κάποια φορά το πήρ' απόφαση Τράβηξα έτσι όπως τραβάς μια
βάρκα στη στεριά τον άνθρωπο από μέρος που να βλέπεις μέσα του
-Ε ποιος είναι αυτός;- Ο φονιάς που πέρασε - Κι ο τόσος σαματάς
γιατί;-Το γεράκι το γεράκι φτάνει έφτασε - Καλά και ποιος ορί-
ζει εδώ; - Ούτις Ούτις - Δεν άκουσα ποιος λέει;
Αλλά κιάλας λιγότευαν τα λόγια Τι να πεις πια Τέτοια η αλήθεια.

II

Τέτοια η αλήθεια Όταν αποτραβήχτηκαν τα λόγια τι να πεις πια
φάνηκε περιτριγυρισμένο κυπαρίσσια σαν παλιό υποστατικό το
πέλαγος
Καθισμένη στα ρηχά μια γυναίκα πέτρινη και που χτενίζονταν
απόμεινε με το χέρι της ψηλά στον αέρα Δυο βαπόρια πέρα ταξι-
δεύανε όλο καπνούς δίχως να προχωράνε Και παντού στις βρύ-
σες και στα δεντρολίβανα εκμυστηρευμένο ένα πάτερ ημών που ανέ-
βαινε πριχού σπάσει σε δρόσο
Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς εγώ που αγάπησα εγώ που τήρη-
σα το κορίτσι μου σαν όρκο που 'φτασα να πιάνω τον ήλιο απ' τα
φτερά σαν πεταλούδα Πάτερ ημών
Μ' ένα τίποτα έζησα.

III

Μ' ένα τίποτα έζησα Μονάχα οι λέξεις δε μου αρκούσανε Σ' ενός
περάσματος αέρα ξεγνέθοντας απόκοσμη φωνή τ' αυτιά μου φχιά
φχιού φχιού εσκαρφίστηκα τα μύρια όσα Τι γυαλόπετρες
φούχτες τι καλάθια φρέσκες μέλισσες και σταμνιά φουσκωτά όπου
άκουγες ββββ να σου βροντάει ο αιχμάλωτος αέρας

Κάτι κάτι Κάτι δαιμονικό μα που να πιάνεται σαν σε δίχτυ στο
σχήμα του Αρχαγγέλου Παραλαλούσα κι έτρεχα Έφτασα κι
αποτύπωνα τα κύματα στην ακοή απ' τη γλώσσα
-Ε καβάκια μαύρα φώναζα κι εσείς γαλάζια δέντρα τι ξέρετε από
μένα;-Θόη θόη θμος - Ε; Τι; - Αριήω ηθύμως θμος - Δεν άκου-
σα τι πράγμα; - Θμος θμος άδυσος
Ώσπου τέλος ένιωσα κι ας πα' να μ' έλεγαν τρελό πως από 'να τί-
ποτα γίνεται ο Παράδεισος.

ΔΙΞΕ ΤΟ ΜΥΡΤΟΝ

Έτσι για κάτι ελάχιστο που μήτε το έλαβα ποτέ
Μια λάμψη έστω
Κυριολεκτικά πουλήθηκα
«Διέξ το μύρτον» που θα 'λεγε κι ο Αρχίλοχος
Μυστικά τα κλοπιμαία του χρόνου
Να περάσω πάσχισα
Στις διχάλες ενός κοριτσιού το ακήρυχτο ακόμη καλοκαίρι
Το μύδι ενός φιλιού στα χείλη του Ιουλιού
Εορτάζοντας μιας ναυμαχίας
Την επέτειο στον πρωραίο ιστό
Τα κόκκινα του μαύρου με τον γαλάζιο ατμό
Για να 'ναι η στιγμή όπου ο Θεός μου απίστησε
Ο ήλιος όπου εκτίω ειρκτή μεσοούρανα
Συρμένες έξω
Οι βάρκες των σπιτιών
Και πέρα να διαβαίνει το κανηφόρο πέλαγος.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Από τέσσερις πέτρες και λίγο θαλασσινό νερό είχα κάνει Ναό που
καθόμουν να τον φυλάγω
Πλάκωνε το μεσημέρι και αυτό που λέμε σκέψη μες στη ρώγα του
μαύρου χτυπούσε σταφυλιού να σπάσει
Κάτι θα 'πρεπε να γίνεται μέσα στον ουρανό που να το πιάνει κανέ-
νας με το σώμα σαν ονειρώξη
«Αργά στη μεγάλη απ' την αντήρηση αίθουσα σίμωσε το κλουβί
ο γενειοφόρος κι άνοιξε το καγκελάκι Τόσος μόχθος αιώνων για
μια κίνηση μικρή σαν του κλειδούχου που όλοι την εύχονταν αλλά
κανείς δεν την αποτολμούσε
Σάλεψαν τα παραπετάσματα και ο ήχος του πουλιού πριν απ' το είδω-
λό του ακόμη έφτανε ψαύοντας την οροφή
Έφεγγε γύρω στα γλυπτά και πάνω από το περιστύλιο ακινητούσε
μια στιγμή σαν ίλιγγος που χτυπιόντουσαν τα δέντρα στο βορινό
παράθυρο κι έβλεπες να μετατοπίζεται το σέλας ώσπου
Να την η γυμνή γυναίκα με την πράσινη άχνη στα μαλλιά και το
χρυσό συρμάτινο γιλέκο ήρθε και κάθισε απαλά πάνω στις πλάκες
με τα πόδια μισάνοιχτα
Που αυτό μες στη συνειδήσή μου πήρε το νόημα λουλουδιού όταν
του ανοίγει ο κίνδυνος την πρώτη τρυφεράδα Και κατόπιν ακρι-
βώς όπως
Μέσα στην Αποκάλυψη περάσανε με τη σειρά τα τέσσερα αλόγα:
το μαύρο το ασημί το ένοχο και τ' ονειροπαρμένο δίχως σέλα
ή αναβάτη θέλοντας να δείξουν πως η δόξα τους παρήλθε
Και πως τα πλήθη πίσω τους που οδεύουν πανστρατιά παν να κα-
ταποθούν από τη γέννα του Παραδείσου καθώς ήταν γραμμένο
Αντικρύ της ο άντρας άνοιξε το ρούχο και τ' ωραίο του ζώο κινήθη-
κε μπροστά για μια ζωή στη χώρα των δασών και των ήλιων.»

Μύρισα μέσα στον αέρα το σώμα της συκιάς όπως μου ερχόταν
φρέσκο ακόμη απ' τις μπογιές της θάλασσας
Που κουνήθηκα πάνω του εωσότου ξύπνησα γλυκά και το γάλα
του ένιωσα να μου κολλάει ανάμεσα στα πόδια
Με μανία συνέχιζα να γράφω «Περί Πολιτείας» μες στην άκρα κατά-
νυξη του απέραντου γλαυκού
Και στα διάφανα μεγάλα φύλλα Μια στιγμή φάνηκαν τα νησιά
και ακόμα πιο ψηλά μες στον αιθέρα οι τρόποι όλοι που 'χανε να
πετάνε τα πουλιά σκαλί σκαλί ως το άπειρο.

ΧΩΡΙΣ ΠΑΣΜΑΚΙ

Ποιος νικούσε στο πρόσωπο που για να δεις μισόκλεινες τα μάτια
Τέτοιο ανέβα θεϊκό από μίλια κοράλλια
Στα τρεμάμενα τα σκουλαρίκια κομματάκια θάλασσας
Η Κιλικία η μακρινή μελαχρινή χωρίς γιασμάκι
Και το χρυσαφένιο φτυάρι που άδειαζε μες στους ουρανούς την άμμο
Μια Δευτέρα πρωινή και χτύπησε τ' όστρακο
Είδαμε να τινάζονται βέργες ήλιου και η Πεντάτευχος
Επάνω στα νερά μα ο έρωτας φάνηκε στα γείσα
Είναι αυτός που νικούσε και σε μάγουλο εννύχευε την ώρα που
Από τ' αρτεσιανά των υακίνθων μόσχος
Ολονύχτιος έφτανε και τη φρέσκια ζέστη με κουβάδες
Περιχυόταν η ομορφιά γυμνή σαν ένα μόνο διαμάντι.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΛΟΓΟ

Στον τοίχο που ανατρίχιασε κι όλη μου την αφή γύρισε πίσω
ιστορημένη σε άλογο κόκκινο άκουγα τον καλπασμό τλακ-τλακ
μέσα στον άλλο κόσμο:

- Ε που πας Γυναίκα με το μυτερό καπέλο και άλλο δεν αντέχω
- Στις τζιτζιφιές τις κόκκινες πηγαίνω και στα κρεμαστά νερά που
βαφτισμένον σ' έχω
- Έφτασαν άνθρωποι κακοί κι από τα χρόνια μου έκλεψαν μια μέρα
- Είναι ο αέρας περαστός εκεί και μένουν οι κακοί από πέρα
- Δώσε φιλάκι του Χριστού στο πιο μικρό λουλουδι πες να με θυμάται
- Πως μίκρυνε θα πω η αυλή και το παιδί που σ' έκοψε κοιμάται
- Μαστόροι εσείς και παραγοιό φέρτε μου έναν κουβά με ασβέστη
- Κι εγώ πηγαίνω του Θεού να πω Γεια κι αληθώς Ανέστη.

ΜΙΚΡΗ ΠΡΑΣΙΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Μικρή πράσινη θάλασσα δεκατριώ χρονώ
Που θα 'θελα να σε υιοθετήσω
Να σε στείλω σχολείο στην Ιωνία
Να μάθεις μανταρίνι και άψινθο
Μικρή πράσινη θάλασσα δεκατριώ χρονώ
Στο πυργάκι του φάρου το καταμεσήμερο
Να γυρίσεις τον ήλιο και ν' ακούσεις
Πως η μοίρα ξεγίνεται και πως
Από λόφο σε λόφο συνεννοούνται
Ακόμα οι μακρινοί μας συγγενείς
Που κρατούν τον αέρα σαν αγάλματα
Μικρή πράσινη θάλασσα δεκατριώ χρονώ
Με τον άσπρο γιακά και την κορδέλα
Να μπεις απ' το παράθυρο στη Σμύρνη
Να μου αντιγράψεις τις αντιφεγγιές στην οροφή
Από τα Κυριελέησον και τα Δόξα σοι
Και με λίγο Βοριά λίγο Λεβάντε
Κύμα το κύμα να γυρίσεις πίσω

Μικρή πράσινη θάλασσα δεκατριώ χρονώ
Για να σε κοιμηθώ παράνομα
Και να βρίσκω βαθιά στην αγκαλιά σου
Κομμάτια πέτρες τα λόγια των Θεών
Κομμάτια πέτρες τ' αποσπάσματα του Ηράκλειτου.

Η ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ

Έχοντας ερωτευθεί και κατοικήσει αιώνες μες στη θάλασσα έμαθα
γραφή και ανάγνωση
Ώστε τώρα να μπορώ σε μεγάλο βάθος πίσω τις γενιές απανωτές
όπως αρχίζει ένα βουνό προτού τελειώσει το άλλο
Να κοιτάζω Και μπροστά πάλι το ίδιο:
Το βαθύ σκούρο μπουκάλι και η νέα στο μπράτσο Ελένη με το
πλάι επάνω στον ασβέστη
Να γεμίζει κρασί της Παναγίας το μισό το σώμα της φευγάτο κιό-
λας στην Ασία την αντικρινή
Και το κέντημα όλο μετατοπισμένο μες στον ουρανό με τα διχα-
λωτά πουλιά τα κιτρινάκια και τους ήλιους.

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Σκαμπανέβαζε το σπίτι μες στα περιβόλια κι από τα μεγάλα τζάμια
του θωρούσες μια να χάνονται αντίκρυ τα βουνά μια ν' ανεβαι-
νουνε ως τα ύψη πάλι
Από το κεφαλόσκαλο ψηλά μ' ένα χιτώνιο ναυτικό στους ώμους
ο πατέρας μου έμπηγε τις φωνές κι όλοι τρεχοκοπούσανε δεξιά
κι αριστερά ποιος να στεριώσει ένα μαδέρι ποιος να μαζέψει
βιαστικά τις τέντες προτού ένας τέτοιος ξαφνικός πουνέντες μας
μπατάρει
Έτσι κι αλλιώς στα μέρη τα δικά μας πάντα ταξιδεύαμε
Π ρ ό σ ω
Και με προσοχή σαν να το ξέραμε από τότε πως ανέκαθεν υπήρξε
η πίκρα κι η Ελλάδα δεν υπήρξε ποτέ
Πρόσω ήρεμα
Έπρησεν δ' άνεμος μέσον ιστίον αμφί δε κύμα στείρη πορφύρεον
μεγάλ' ίαχε νηός ιούσης
Και τις χώρες παραπλέαμε των Λωτοφάγων με τη διαρκή πανσέλη-
νο ανασηκωμένα πάνω στα νερά νησιά μαύρα και οστεώδη άλλο-
τε ήταν η Αιολία όπου οι άνθρωποι γύριζαν στον ύπνο τους ανάλογα
με τον καιρό
Κι όπως έχουν να λένε δυο φορές το χρόνο στις Ισημερίες μι-
κρά λευκά παιδιά μηδαμινά στο ζύγι έπεφταν συνεχώς σαν απαλές
νιφάδες και με το πρώτο που άγγιζαν έλιωναν κι έμενε η δροσιά
Θυμάμαι κάποιο πόρτο έξω απ' τους δρόμους τους γνωστούς όπου
δεν ήταν εύκολο να πιάσεις και όπου οι κάτοικοι τη νύχτα έφεγγαν
σαν πυγολαμπίδες
Δόξα να 'χει ο Θεός εμείς γυρίζαμε παντού ξεφορτώναμε λάδι
και κρασί και παίρναμε σ' αντάλλαγμα λουλούδια τόνους απ' αυτά
που τα λεν στη γλώσσα τους οι ιθαγενείς τριαντάφυλλα μπουκαλά-
κια με απόσταγμα σπάνιο γιασεμιού ή ακόμη και γυναίκες
Έξαφνα μια κοπέλα χτυπημένη από το βλέμμα του Ταξiάρχη που
την πήρα σκλάβα μου και ακόμη ως σήμερα που γράφω μόνο αυτή
μου παραστέκει
Όλο δεξιά
Στο σημείο το ίδιο σαν σταματημένοι που οι στεριές αργούσαν
να φανούν

«Νόμισες εσύ σταμάτησες άλλ' οι άλλοι που μάκρυναν αυτοί σε ακινητούν» έλεγε διορθώνοντας τη σκέψη μου ο πατέρας
Και τα λόγια του ένα ένα στο τετράδιο με τις πεταλούδες κάρφωνα
Μ' άλλα λόγια που άρπαζε από το καλάθι των σοφών ο αέρας ή
απ' της γύφτισσας το στόμα (είχε κάνει χρόνους όρνεο και κατέβαζε
γνώση απ' τα βουνά)

Πολλά δίχως ειρμό σαν από κάποιο ποίημα σχισμένο παραδειγμα-
τος χάριν «Το νερό που 'σπασε η τρυγόνα κι ομόρφυνε η πληγή μου»
ή «τίποτα να μην έχω εγώ μονάχα εσένα»

Κι ό,τι άρχιζα να σκέφτομαι μου το συνέχιζε ο αέρας και πολλές
φορές μου το 'παιρναν τα ιστιοφόρα με σωρούς καρπούζια και άλλα
οπωρικά

Στο επάνω καμαράκι με τον στρογγυλό φεγγίτη
Ολοένα η γύφτισσα έψαχνε μες στο φλιτζάνι του καφέ κι ολο-
ένα σκυφτοί πάνω από χάρτες παλαιούς κι εξάντες συζητούσανε
οι επτά σοφοί του κόσμου: ο Θαλής ο Μιλήσιος ο Ίμπν Αλ Μαν-
σούρ ο Συμεών ο νέος Θεολόγος ο Παράκελσος ο Χάρντενμπεργκ
ο Γιώργης ο ψαράς κι ο Αντρέας Μπρετόν

Γραμμή

Και να μάθεις υπάρχουνε χιλιάδες τρόποι αλλά να μπεις έτσι
στα μέλλοντα θέλει ευπιστία

Θέλει να 'χεις γνωρίσει τη Μαρία τη μεγάλη και τη Μαρία τη μικρή
που το ρόδι το βάζουν στο κρεβάτι κι είναι Μάιος πάντα ως το πρωί
Κάπου εκεί πρέπει να 'τανε κι η δική μου Εγγύς Ανατολή επειδή
Και το Ρόδο του Ισπαχάν και τη Φαριζάντ τη φημισμένη που 'χε
από το 'να μέρος τα χρυσά μαλλιά και απ' τ' άλλο τ' ασημένια μες
στην κλειδαρότρυπα τις είχα

Στο στενόμακρο δωμάτιο που η θάλασσα το πήγαινε μια δω μια κει
κι εγώ το ισορροπούσα

Με λαχτάρα να δω πως το πόδι μεγαλώνει κει που πάει να χωρίσει
απ' τ' άλλο κι η γυαλάδα στο γόνατο ή αν είχα τύχη κάποτε κι ο
αχινός μια στιγμή σε βάθη ανεξερεύνητα

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά και νεράκι μέντας μου έτρεχε στον
ουρανίσκο άντρας ε μεθαύριο κάποια γνώμη θα 'χα κι εγώ

Κράτει

Που να δώσω να το καταλάβουν οι πλειοψηφίες πως η δύναμη μόνο
σκοτώνει και πως το σπουδαιότερο:

Η άνοιξη και αυτή προϊόν του ανθρώπου είναι

Πόντισον

'Εσκυβα ν' ακούσω μέσα μου

Και μια ζεστασιά σαν από πλάσμα ερωτευμένο με χτυπούσε που
δεν ήξεραν τα φούλια κι έβγαιναν κιόλας άσπρα σαν να είχα αγα-
πηθεί

Στα πλεγμένα κλαδιά και στα διπλά τα φύλλα που σ' έπιανε από τα
ρουθούνια μια υγρασία λιγωτική του ψίλυθρου τα χνότα και το κά-
τουρο του δέντρου άξαφνα η άλλη όψη

Ριπιδωτός ιωδόκοσμος Κόρες Κυρές η βιόλα η βιενλαβιέλα τα
σπαθιά του Οσμάν και το τρίκλινο του Νικηφόρου

Που και μόνον το παγόνι του έπιανε μια τετραωρία επάνω στα
νερά με τη σούρα εδώ κι εκεί της νεροφίδας

'Η που εάν οσμίζονταν βροχή σε τριών και τεσσάρων ημερών
απόσταση καρδοκούσε ώσπου ο ήχος έπεφτε και τα κουκάκια

Μπλε και ροζ μυριάδες τρόμαζαν κι έτρεμαν

Αλλ' ειρήνη του περιβολάρη έφερνε η φωνή και τότε όλο το
σύδεντρο αγκυροβόλούσε.

Του βότσαλου που εκρούστηκε η μπαρούτη μου ξανάφερε το Λιγονέρι και μίαν ακρογιαλιά
Όπου ως φαίνεται είχα πρωτοϊδέι Γυναίκα και τι πάει να πει τα μεσάνυχτα φωτιστικά ροδόδεντρα να βλέπεις ύστερα κατάλαβα
Που τη βρήκα να είναι περιστέρι
Που τη βρήκα να είναι ο Ύπνος με τσαμπιά σταγόνων μες στην αγκαλιά
Που τη βρήκα σ' ένα ταρατσάκι να την ξηλώνει ο δυνατός αέρας
Όσπου τέλος δεν έμεινε παρά ένας ώμος και το μέρος το δεξί από τα μαλλιά
Πάνω από τα χαλάσματα και ο πρώτος Έσπερος.

ΤΟ ΦΩΤΟΔΕΝΤΡΟ

I

Ζούσε ακόμη μ' ένα λαχούρι σκοτεινό στους ώμους η μητέρα μου όταν πρώτη φορά μου πέρασε απ' το νου να βρω ένα τέλος μες στην ευτυχία
Με τραβούσε ο θάνατος όπως η λάμψη η δυνατή όπου δε βλέπεις τίποτε άλλο Και δεν ήθελα να ξέρω δεν ήθελα να μάθω τι τον έκανε η ψυχή τον κόσμο
Κάποτε ο γάτος που μου ανέβαινε στον ώμο στύλωνε πέρα τα χρυσά του μάτια κι ήταν τότε που ένιωθα μίαν αντιφεγγιά να μου 'ρχεται απ' αντίκρυ σαν αγιάτρευτη όπως λένε νοσταλγία
Κι άλλες πάλι φορές που ακούγονταν από την κάτω σάλα το μάθημα του πιάνου με το μέτωπο στο τζάμι κοίταζα μακριά πάνω απ' τους σωρούς τα ξύλα μια ψιχάλα κάτασπρα πουλιά να σπάει στο μόλο και να γίνεται αχνή
Άγνωστο πως συζούσε μέσα μου ο αδικημένος αλλά ίσως Να μου 'χε ακούσει σε μια μακρινή πρωτομαγιά ο αέρας το παράπονο επειδή να: μία ή δύο φορές το Τέλειο φάνηκε στα μάτια μου κι υστέρη πάλι τίποτε
Ίδια πουλί πριν του προλάβεις τη λαλιά που πάει το πήρε ο ήλιος μες στα κόκκινα και βασιλεύει.

II

Κατέβαιναν οι άλλοι όταν ανέβαινα κι άκουσα στ' άδεια δωμάτια το τακούμι μου Έτσι κάπως μες στην εκκλησιά όταν ο Θεός δεν είναι Ειρηνικά γίνονται και τα χειρίστα
Θα ερχόταν κάποιος όμως Ίσως κι η αγάπη αλλά Στις δύο το μεσημέρι που έσκυβα στο παράθυρό μου να πετύχω κάτι θυμωμένο ή άτυχο ήταν μόνο το φωτόδεντρο
Εκεί στο πίσω μέρος της αυλής μες στις βρομούσες και στα παλιοσίδερα όμως Δίχως ποτέ κανείς να το ποτίσει αλλά Παίζοντας με το σάλιο μου να το ξαμώσω από ψηλά περνούσαμε τις μέρες ώσπου
Μονομιάς σπούσε η άνοιξη τους τοίχους μου 'φευγε το περβάζι απ' τον αγκώνα κι έμενα μπρούμυτα μες στον αέρα να κοιτώ
Τι λογής είναι η αλήθεια όλο φύλλα στρογγυλά κι από το μέρος του ήλιου κασιτερωμένα κόκκινα πέντε δέκα εκατοντάδες αρπαγμένα εφ' όρου ζωής απ' το άγνωστο
Ακριβώς όπως εμείς Και ας μαίνονταν οι συμφορές τριγύρω ας πέθαιναν οι άνθρωποι ας έφτανε από τα κατάβαθα του Αρνιού ξανασταλμένος ο απόηχος του πολέμου τίποτε αυτό μια στιγμή σταματούσε να δοκιμαστεί αν θ' αντέξει
Τέλος επροχωρούσε αμείλικτο μέσα στο φως όπως ο Ιησούς Χριστός κι όλοι οι ερωτευμένοι.

III

Ανάθεμα που 'χε πραΐνει όλ' η όξω η θάλασσα (και μέσα βάθαινε το σπίτι) κι εμένα στο κρεβάτι μου παρατημένος να με αγγίζουν όλων των λογιῶ οι σταυροί

Των λουλουδιῶν και των ανθρώπων που δούλευαν στο σπίτι απ' τον καιρό των πρώτων Χριστιανῶν Της Θεία-Βατάνας που τρεμόσβηγε ὅλη νύχτα μες στις ἀδειες κάμαρες σαν το καντήλι

Και της Θεία-Μελισσινής που 'χε μόλις γυρίσει απ' τη Συντέλεια κι ἔλεγε κάτι ἀπὸ το βυσσινί της Παναγίας ἔσκεπε ἀκόμη τ' αραϊὰ της τα μαλλιά

(Λύπη λύπη μου που δε μιλιέσαι ἀλλὰ σκάφος βρεμένο στην πανσέληνο εἶσαι και ἀστεϊρευτὴ παραμυθία μες στον ὕπνο μου να ρυμουλκείς μοσχονήσια με ἀναμμένο το μισό στερέωμα ἕνας

Ἀχ ἐρωτευμένος εἶμαι και το μόνο που ζητῶ ἀχ μόνο αὐτό δεν ἔχω)

Ἐπλεαν κομμάτια ξύλα κι ευτυχίες καμένες ἀπ' το πέρασμα του θυμιατοῦ σης κοντινῆς Ανατολῆς τους λόφους χρυσοποίκιλτα σεράγια και σοφία χυμένη στο γυαλί

Το ελάχιστο θέλησα και με τιμῶρησαν με το πολύ.

IV

Τώρα στο μακρινὸ νησί κανένα σπίτι δεν υπήρχε πια μόνο ἀν φουσοῦσε ἀπὸ νοτιὰ στη θέση του ἔβλεπες ἕνα μοναστήρι που ψηλά το συνέχιζαν τα σύννεφα και ἀπὸ κάτω στα ὕφαλα γλουπακῶν-τας τα πρασινωπά νερά του 'γλειφαν τα τοιχία με τις βαριές μεγάλες σιδερόπορτες

Ἐφερνα γύρους κι ἔβγαζα φως κοκκινωπό ἀπὸ το να 'χω παιδευτεῖ και ἀπὸ το να 'μαι μόνος

Ἀσκοποὶ ἐντελῶς καλόγεροι ἔψελναν και μελετοῦσαν κι οὔτε που μου ἀνοίγε κανεὶς να ξαναδῶ σε τι μεριές μεγάλωσα σε τι μεριές με μάλωνε ἡ μητέρα μου που πρωτοφύτρωσε και για ποιανού τη χάρη το φωτόδεντρο εἴν ὑπάρχει ἀκόμη

Ἀπὸ κάπου ο καπνὸς περνοῦσε ἀπὸ το βλέμμα του ἀγίου Ἰσίδωρου ἴσως πέμπονταν το μήνυμα ὅτι

Τα δεινά μας καλῶς ἔχουν και ἡ τάξη δεν πρόκειται ν' ἀνατραπεί

Ἀχ που 'σαι τώρα καημένο μου φωτόδεντρο που 'σαι φωτόδεντρο παραμιλοῦσα κι ἔτρεχα τώρα σε θέλω τώρα που ἔχασα ως και τ' ὄνομά μου

Που πια κανένας δεν πενθεῖ τ' ἀηδόνια κι ὅλοι γράφουν ποιήματα.

ΠΑΛΙΝΤΡΟΠΟΝ

Θάρρος: ο ουρανὸς αὐτὸς εἶναι

Και τα πουλιά του εμεῖς

ὄσοι ἀλλοῦ δε μοιάζουμε

Καταποντισμένη μέσα μας

Θάλασσα δημητριακὴ με γαίες και ἀχανή βουστάσια

Μόνος ἀπ' ὄξω ἀπόμεινε ο ἠλιανθος

Ἀλλὰ ποιος εἶναι αὐτὸς που περπατᾶει στον ἥλιο

Μαῦρος ὄσο το φως πιο δυνατὸ;

Θάρρος: ο ἀνθρώπος αὐτὸς εἶναι

ο Κύων που λένε ἀλλ'

ο παραλίγο Ἀρχαλκυῶν

Ἄπλες ἀμάλαγες του Ἰουνίου νομάδες ἀνεμοὶ

Χαρακωμένα καστανὰ χῶματα που ἀνεβήκαμε

Διψασμένοι για λίγη λάμψη ὄρους Θαβῶρ

Αλλά τι να 'ναι αυτό που χαμηλά περνάει κι ανατριχιάζει
Σαν άλλου κόσμου που έφτασε αεράκι;
Θάρρος: ο θάνατος αυτός είναι
Στην παπαρούνα την πλατιά

και στο λιανό λιανό χαμομηλάκι.

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΕΥΩΧΕΙΡ

Έτσι κι αλλιώς χαμένος για χαμένος εδώ στην άκρη που μ'απώ-
θησαν του κόσμου ετούτου οι συμφορές θέλησα να επιχειρήσω
άλμα πιο γρήγορο από τη φθορά

Κι όπως με το κεφάλι χαμηλά και ανάποδα τα πόδια στον αέρα
πάλευα να βγω απ' το βάρος μου κείνος ο πόθος που με πήγαινε
ψηλά μέσα μου τόσο δυνατά γυρίστηκε που εβρέθηκα λοξά και
πάλι να σαλεύω σ' έναν κήπο ρεούμενο από βότσαλα λευκά και δι-
αύγεια κυανού της μέντας

Μ' ευεξία μεγάλη προχωρούσα σπούσα τις βέργες του νερού να
δώ που ανεβοκατέβαιναν μ' αναφτό φαναράκι στην κοιλιά τους η
Μίκα η Ξένια η Μανιώ τ' αστέρια

Κολλούσε το μαστίχι των μαλλιών τους και που-δώ που-κει τεν-
τώνονταν μισοπλασμένη ακόμη ν' αποχωριστεί μια πεταλούδα υπέ-
ροχη Και πάνω στα σημάδια που άφηνε με την πλατιά πατημασιά
του ο πλάτανος ξεχώριζες ακόμη τις γραμμές απ' το αίνιγμα του
πρώτου ανθρώπου

(Νέε που υπόφερες πολλά θυμήσου πως ξεκίνησαν κάποτε οι τρι-
ήρεις φορτωμένες λαούς μ' αγριεμένο μάτι Κείνες τις πρωινές
αντιφεγγιές επάνω στον χαλκό τους γερόντους που χειρονομούσαν
κι έσκουζαν ιαί ιαταταί χτυπώντας ξύλινο ραβδί στις πλάκες
Αλλά τι λουλούδι ανέβαζαν οι τρικυμίες! Και τι φορητά βουνά οι με-
γάλες νύχτες της Σελήνης! Τ' άλογο που σ' ανάρπασε στην άκρη των
ακρώ κι υστέρα το κρυμμένο μες στα δέντρα σπίτι λέω θυμήσου
τότε το βάρος της καρδιάς και τ' όμορφο κεφάλι που πήρες να φιλή-
σεις μέσα στου γιασεμιού τ' ασπράκια

Κι έχε στο νου σου έχε στο νου σου πάντοτε μ' ακούς; το αχ που
βγάνει ο σκοτωμός το αχ που βγάν' η αγάπη)

Στάζανε πράσινο κουκί τα δέντρα και στα φραγκοστάφυλα έπεφτε
η ανταύγεια χρυσή Πάγοι φρούτων έλιωναν και κατέβαζαν από
ψηλά παράξενο θυμίαμα Με πονούσε τόση ευδαιμονία όμως γύ-
ρευα να ξαναζήσω αντίστροφα όλο μου το πεπρωμένο

Κι όπως άφηνα τη σκέψη πίσω μου σαν χελιδονένιο αέρι που
άλλαζε χρώμα στα νερά ψυχρά ή δαχτυλιδένια ή διάφανα με το
μέτωπο καταμπροστά χτύπησα στον πυθμένα Όπου αναπήδησε
ήλιος

Πήρε μια ράβδωση ο αιθέρας κι άκουσα να κυλούν κατά τη γης τα
τέσσερα ποτάμια τα ξακουστά με τ' όνομα Φεισών Γεών Τίγρης
Ευφράτης

Ήλιε μου ήλιε μου κατάδικε μου πάρ'τα μου πάρ'τα μου όλα κι
άσε μου άσε μου την περηφάνια Να μη δείξω δάκρυ Να σ' αγγί-
ξω μόνο και ας καώ φώναξα κι άπλωσα το χέρι

Χάθηκε ο κήπος τον κατάπια η Άνοιξη με τα σκληρά της δόντια
σαν αμύγδαλο

Και ορθός πάλι απόμεινα μ' ένα καμένο χέρι εδώ στην άκρη που
μ' απώθησαν οι συμφορές να πολεμώ το Δεν και το Αδύνατον του
κόσμου ετούτου.

ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΔΕ ΓΙΝΕΤΑΙ

Να 'χε η νοσταλγία σώμα να το σπρώξω απ' το παράθυρο έξω! Να
τσακίσω εκείνο που δε γίνεται! Κορίτσι που από το γυμνό σου
στήθος σαν από σχέδια κάποτε μ' έσωσε ο Θεός
Και ψηλά πάνω απ' τα τείχη με την ημισέληνο με πήγε μην κι από
δική μου
Ακριτομύθια φανερωθείς και οι Τύχες σε βάλουν στο σημάδι Ό-
πως κι έγινε Γιατί τέτοια θέλει κι αγαπά η ζωή που εμείς άλλου πι-
στεύουμε πως είναι
Κι από τ' άλλο μέρος της αγάπης από τ' άλλο μέρος του θανάτου
υπνοβατούμε ώσπου αβάσταχτα περισφιγμένο κείνο που μας έγι-
νε σάρκα της σαρκός σαν το φώσφορο μέσα μας πάρει φωτιά και
ανάψει και ξυπνήσουμε
Ίσια ναι πάει ο χρόνος αλλ' ο έρωτας κάθετα και ή κόβονται
στα δύο ή που δεν απαντήθηκαν ποτέ Αλλ' αυτό που μένει σαν
Άμμος από δυνατόν αέρα στα δωμάτια και η αράχνη κι έξω στο
κατώφλι
Ο λύκος με το στρογγυλό το μάτι που ολολύζει πιθανά φαίνονται
όλα και προπάντων τα βουνά της Κρήτης που μικρός τα 'χα στο
χιόνι και τα ξαναβρήκα δροσερά μα τι σημαίνει
Που κι ελεύθερος να μείνεις που και νικητής πάλι ο ήλιος γέρνει
κι είναι ολόγυρα σου
Σιγαλιά γεμάτη ακτές καταστραμμένες όπου ακόμη κατεβαίνουνε
τα σύννεφα να φάνε χόρτο λίγο πριν για πάντα σκοτεινιάσει
Σαν να πήραν τέλος οι άνθρωποι και να μην έχει μείνει άλλο τίποτα
καίριο να ειπωθεί.

ΟΣΟ ΔΙΑΡΚΟΥΣΕ ΤΟ ΑΣΤΡΟ

Το καρπούζι μου πάγωνε τα δόντια κι έμενε
Η Ελένη μισάνοιχτη όσο διαρκούσε το άστρο
«Αυτό που βλέπεις είναι το βάρος του βουνού
Βγαλμένο στην εσάρπα με τις έξι Χίμαιρες
Αυτός εκεί ο κομήτης Φελσφεβόρ
Χρόνους πολλούς πριν φτάσει και μοιάζει ακόμη του Χριστού
Στο πρόσωπο και στη χαρά που κάνει ο άνεμος πριν σβήσει
Αυτή με τα μαλλιά σαν κέρας είναι ο πυρετός
Που θα γυαλίσει τα παιδιά και ίσως τα πάρει
Και αυτά οι κλωστές στην άμμο της γαλήνης
Θα ιδούμε ακόμη και άλλα
Θα φανεί μια στιγμή ο Ερμής Τρισμέγιστος
Κάτω απ' τους τσίγκους με τη συννεφιά και με το φθόριο
'Η μπορεί ν' ακουστεί και η φυσαρμόνικα
Μαύρη στο μαύρο και που δεν εξηγείται.»
Και τ' άστρο διαρκούσε όσο η Ελένη κοίταζε
Και το καρπούζι πάγωνε τα δόντια.

ΤΑ ΔΥΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Βράδυ αράχνης τι ωραία μυρίζει γύρω μου η απελπισία
Έχει τη δύναμη σιμά πολύ και αόρατης γαζίας όπως τότε που βάδι-
ζα μ' ένα κορίτσι ανύποπτος μες στις περιοχές τις άγνωστες του
Παραδείσου και γεμάτος γαβγίσματα λυπητερά γύριζε μακριά μου
ο κόσμος
Ουριήλ Γαβριήλ και απόψε τι που ξανάρχομαι και πάω μεταμ-
φισμένος σε ευτυχή να ξεγελάσω το δρόμο της Σελήνης!
Έφυγαν βαυκαλισμένες όπως βάρκες Ενετών από βιόλα ντ' αμόρε
οι μέρες μου στα ύπτια φορτωμένες μυτερά καρφιά και άσπρα γα-
ρίφαλα (ω παιδάκια

Με το λίγο σουσάμι ακόμη στο πιγούνι βαρύ χρόνο σηκώσατε και
αντάμα πήγατε στο φούντο αλλ' ευγένεια πήρε το χαμόγελό σας
από του πρασίνου τη μεριά Και από την άλλη πέτρωσε)
Άθελα έτσι όλα πάνε μες στις Αλησμόνης τα νερά κλωνάρια
γιούσουρι και αργά βατίκια στο ταλάντεμα τα λιγνοκάλαμα και η
σέπια του βυθού
Σαν να μόνο τα ονειρεύεται η Σελήνη μα πραγματικά τα βλέπει
εκείνη
Και την ώρα που κλαίμε ή τα μάτια κλείνουμε να φανταστούμε τι
γραμμένο ακόμη απομένει κατακέφαλα μας να βρει αναστεναγμός
ακούγεται άλλος κι από κει που πηγάζουνε οι ροδώνες μια δρο-
σιά μυριστική με συνοδεία κιθάρας χύνεται
Ποταμός του Αυγούστου μες στις πεδιάδες Που και που επιπλέουν
σπίτια και συστάδες ανθρώπων που μισούνται κι ερωτεύονται κάτω
απ' τις φυσικιές ανάβουν τα
Πάλαι ποτέ φιλιά ξανά και ξανά στις μύτες των ποδιών ο ίδιος
όρκος και τα ίδια εναντίον της μοίρας λόγια πικρά εωσότου
Φτάσουν όλα στην περιφήμη δέκατη τέταρτη ομορφιά και αργότερα
στη γέμιση την πλήρη τέλος απ' το 'να πλάι ξεφτίσουν και φανεί το
γυμνό δέρμα της γης με την άνοιξη έτοιμη να επιτεθεί και τους κέ-
λητες φεύγοντας
Ουριήλ Γαβριήλ εσείς κρατούσατε τα ηνία όταν άκουσα τον καλ-
πασμό και αλήθεια ήταν
Σαν επιφοίτηση να μου ήρθε από ψηλά μια στάλα υδρόγειος που
φωτίστηκε όλη των ονείρων η ερημιά ενώ μέσα στα σκοτεινά φυλ-
λώματα
Ζωή άλλη τρίτη από δυο ιδέες κοντά κοντά βαλμένες να φωνά-
ζει σαν μωρό νεογέννητο άρχισε!

ΤΑ ΔΥΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Παραλλαγή)

Βράδυ αράχνης τι ωραία μυρίζει γύρω μου η απελπισία
Έχει τη δύναμη σιμά πολύ και αόρατης γαζίας όπως τότε που βάδι-
ζα μ' ένα κορίτσι ανύποπτος μες στίς περιοχές τις άγνωστες του
Παραδείσου και γεμάτος γαβγίσματα λυπητερά γύριζε μακριά
μου ο κόσμος
Ουριήλ Γαβριήλ και απόψε τι που ξανάρχομαι και πάω μεταμ-
φιεσμένος σε ευτυχή να ξεγελάσω το δρόμο της Σελήνης!
Αλλ' εκείνη ξέρει Και από τον γυναικωνίτη τ' ουρανού χαμογελά
θλιμμένη με μια γλάστρα δίπλα της βασιλικό σαν να θέλει να πει
ότι κάτι ακόμη αληθινό μας απομένει
Ναι η δροσιά και η διαφάνεια ίσως απ' το πέρασμα του Ευαγγε-
λίου Πιθανόν και η περηφάνια η άθραυστη με την τζαμαρία στη
θάλασσα το σπάσιμο κι ο αφρός για τους πολλούς που 'ναι ο κανέ-
νας Τόσο δύσκολο μα τόσο
Δύσκολο να ζήσεις Και στον κόσμο της ψυχής ο πόλος μια πε-
ριοχή ακατοίκητη Που να μιλήσεις; Τι να πεις;
Αλλού σκίζεται η ζωή και αλλού στάζει το αίμα
Σταθερά τα παμπάλαια πράγματα μες στα τωρινά μας επιβιούν Και
μαλλάκι νεόνυμφο που του κυνηγήθηκε η γητεία παίζει πάντα το
μέρος της θαλάσσης
Ίσα ιiii σφυριγματιές απ' την αντίπερα όχθη αργά σαν ποταμό-
πλοια κομμάτια γης αποσπασμένα πλέουν και πάνε τούφες τούφες
τ' αηδόνια μια που ακόμα υπάρχουν όλα
Μες στη δέκατη τέταρτη ομορφιά

Κι εκείνος που του πάρθηκε η φωνή προτού προφτάσει ο άλλος
απ' του ναυαγίου το ξύλο να πιαστεί παραμονές που το κακό θα πέ-
σει μια περιδινούμενη παραφροσύνη
Πάει κι έρχεται μες στο κυκλαμινί του αιθέρος βίαια τ' αναρριχη-
τικά δρασκέλανε τα ύψη ενώ από κήπους από αυλές σαν να μυρί-
ζονται ότι φτάνει μια έκλειψη ολική μαζί τα ζώα φωνάζουν αλλ'
Εμείς ακούμε αυτό που θέλουμε
Και από τον κεραυνό μας απολείπεται λίγη γαλήνη αντίο αντίο
παιδιά και πάλι πάλι τίποτα ένα κύμα τίποτα
Βράδυ αράχνης τι πικρά μα τι μεθυστικά που ζήσαμε κάτω από τη
συνεχή βροχή του Αυγούστου
Ολόσωμοι πάνω στο φως και μαύροι έως θανάτου
Τι τραγούδι μα τι κλάμα με κομμένη ανάσα μην καταλαβαίνοντας
πως γυρίζεται και αδειάζει το άδικο γυρίζεται και αδειάζει ο πόνος
γυρίζεται και αδειάζει από αιώνες η βοή των αρμάτων ώστε πια
Ουριήλ Γαβριήλ αντανάκλαση να 'ναι των ψυχών και κάτοπτρο η
Σελήνη που διπλό τον κόσμο δείχνει
Εδώ με τις ανάστροφες κλαίουσες πάνω στα νερά τα ζάπλουτα σε
λάμπεις διαστήματα όπου αδύνατον χωρίς το στέαρ του ύπνου να
περάσεις
Εκεί με τα σγουρά επιμήκη των αγγέλων πρόσωπα τ' ανέκφραστα
κοιτάζοντας και ψάλλοντας με συνοδεία κιθάρας ουαλαλί ουαλαλί
κάτω από τ' άνθη τα ξερά στο υπέρθυρο ουαλαλί ουαλαλί
Όπως τότε που βάδιζα μ' ένα κορίτσι ανύποπτος μες στις περιοχές
τις άγνωστες του Παραδείσου και γεμάτος γαβγίσματα λυπητερά
γύριζε μακριά μου ο κόσμος!

ΘΕΟΚΤΙΣΤΗ

Και να πάρεις θέση στη γη σαν την Κυπριανή στη Σίφνο ή στην
Αμοργό τη Χοζοβιώτισσα δύσκολο πολύ
Θέλει χάδι το χώμα και ψιθύρισμα παρόμοιο με του καβαλάρη στο
αυτί του αλόγου Και το ρήγμα μέσα σου
Να μην έχει κιάλας απ' τις πέτρες γίνει αντιληπτό αλλά να περ-
πατάς ξυπόλυτος λίγη χαρά να δώσεις της τσουκνίδας και από το
γυμνό κορμί
Των δεκαπέντε χρόνων να γνωρίζεις ποιο το μέρος της αθανασίας
που χάνεται για να το ξαναφέρεις πίσω εάν
Πεις ελληνικά τη λέξη Θεοκτίστη οπότεν και το χέρι σου θ' ακο-
λουθήσει
Κοίτα! Ίδιοι μοιάζουν οι άνεμοι που σκουραίνουν τα βράχια και της
θάλασσας δίνουν όψη προπατορική όμως πιο μοναχική τότε η
καρδιά σου
Κάτι άλλο αποζητάει Έσωσε να' ναι από Θεού τα αισθήματα Και
ο ήλιος
Σ' ένα του μιας στιγμής σταμάτημα που ο χρόνος ούτε το 'νιωσε
πρόφτασε ιερατική του ασβέστη να προσδώσει αίγλη και ομορφιά
Την των ερωτευμένων που χωρίς να το ξέρουν της θεότητας το
σχήμα έχουνε πάρει Έτσι ένα πρωί
Που δε γύρισε πίσω η αθλιότη από μια σταγόνα καθαρή σώμα λα-
βαίνουν και ανεβαίνουν τα στρουθιά τσίου-τσίου τα νερά εναντιωμέ-
να παίζουν και το σύννεφο έρχεται φορέας ειρήνης
Από μια σ' άλλη ανθρώπου ανάσα με το νου της η βερβένα τρέχει
και το παραπεταμένο απ' όλους μοσχομπίζελο με το θάρρος της
αγνοίας χτυπά που πια χωρίς προσπάθεια πας ελεύθερος και πάνω
από τις Εξουσίες

Τότε ιδρύεται φως Κι ένα χέρι που είναι το δικό σου στο ψημένο
επάνω χώμα και στο γαλάζιο το άγριο να χαράζει αρχίζει σαν ιδεό-
γραμμα τη μικρή δέσποινα Θεοκτίστη
Να τι πρώτο χρειάζεται Μένουν βέβαια πολλά βουνά μεγάλα δια-
φανή και αλλά κινούμενα στο αντίθετο του πεπρωμένου ρεύμα που
και μόνον ότι το στοχάστηκες μία κάποια χρυσάχνη στο επάνω
διάζωμα τ' ουρανού διαρκεί
Ώστε λες δίκαιο θα 'χε ο Υπερίων που μιλούσε «γι' άλλες μνήμες
ευγενέστερων καιρών» και προσέθετε «μας υπολείπεται πολλή
και ωραία δουλειά όσο ν' αγρεύσουμε το Μεγαλείο».

ΔΩΡΟ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΠΟΙΗΜΑ

Ξέρω πως είναι τίποτε όλ' αυτά και πως η γλώσσα που μιλώ δεν
έχει αλφάβητο
Αφού και ο ήλιος και τα κύματα είναι μια γραφή συλλαβική που την
αποκρυπτογραφείς μονάχα στους καιρούς της λύπης και της εξορίας
Κι η πατρίδα μια τοιχογραφία μ' επιστρώσεις διαδοχικές φράγκι-
κες ή σλαβικές που αν τύχει και βαλθείς για να την αποκαταστή-
σεις πας αμέσως φυλακή και δίνεις λόγο
Σ' ένα πλήθος Εξουσίες ξένες μέσω της δικής σου πάντοτε
Όπως γίνεται για τις συμφορές
Όμως ας φανταστούμε σ' ένα παλαιών καιρών αλώνι που μπορεί να
'ναι και σε πολυκατοικία ότι παίζουνε παιδιά και ότι αυτός που
χάνει
Πρέπει σύμφωνα με τους κανονισμούς να πει στους άλλους και να
δώσει μιαν αλήθεια
Οπόταν βρίσκονται στο τέλος όλοι να κρατούν στο χέρι τους ένα
μικρό
Δώρο ασημένιο ποίημα.